

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. 9. 2021 **odvolání** obžalovaných **1. P.H.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX, **2. F.K.**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX a **3. B.K.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 26. 3. 2021, č. j. 21 T 42/2017-693, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu **se odvolání obžalovaných zamítají.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní P.H., F.K. a B.K. uznáni vinnými zvláště závažným zločinem znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustili jednáním spočívajícím v tom, že
dne 5. 3. 2016 v době od 09:00 hodin do 12:00 hodin, v prostorách zahradní chatky umístěné na zahradě domu nacházejícího se na adrese XXXXX, pohrůžkou násilí donutili k pohlavnímu styku dokonanou souloží poškozenou N. B. (nar. XXXXX) tak, že si P.H. svlékl kalhoty a spodní svršky a po poškozené požadoval orální sex, poškozenou uchopil za krk a tlačil jí hlavu obličejovou částí ke svému přirození k vykonání felace, což poškozená odmítla, načež byla poškozená hozena na postel, přičemž obžalovaní ji přes její nesouhlas svlékli a F.K. a B.K. ji drželi za ruce a nohy, obžalovaný P.H. a F.K. ji plácali po těle a poté s ní P.H. souložil, kdy F.K. a B.K. ji osahávali, a to i vkládáním prstů do jejího přirození, přičemž před zahájením pohlavního styku poškozená sdělila obžalovaným, že si ho nepřeje a snažila se obžalovaným vysmeknout, v důsledku čehož poškozená utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu.
2. Za tuto trestnou činnost u obžalovaného P.H. soud podle § 44 trestního zákoníku upustil od uložení souhrnného trestu vzhledem k odsouzení rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019 č. j. 50 T 7/2018-603 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 11. 2019 č. j. 5 To 39/2019-707. Obžalovanému F.K. za tuto trestnou činnost byl uložen podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 2,5 roku, jehož výkon mu byl podmíněně odložen podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 48 odst. 4 trestního zákoníku byla

obžalovanému F.K. uložena přiměřená povinnost spočívající v tom, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu a nemajetkovou újmu způsobenou trestnou činností. Obžalovanému B.K. za uvedený trestný čin a sbíhající se přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, kterými byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 22. 4. 2016, č. j. 3 T 185/2015-152, který nabyl právní moci dne 22. 4. 2016, byl podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1, 2 trestního zákoníku uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl obžalovanému B.K. podmíněně odložen podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku na zkušební dobu v trvání 4 let. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 48 odst. 4 trestního zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost spočívající v tom, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu a nemajetkovou újmu způsobenou trestnou činností. Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 22. 4. 2016, č. j. 3 T 185/2015-152, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovaným uložena povinnost, aby společně a nerozdílně nahradili poškozené N.B., nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 50.000 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená N.B. odkázána se zbytkem svého nároku na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání obžalovaný P.H., F.K. a B.K..
4. Obžalovaný P.H. podal odvolání do všech výroků napadeného rozsudku a toto své odvolání odůvodnil tím, že v této trestní věci byli obžalovaní již jednou uznáni vinnými a odsouzeni, kdy však z podnětu podaných odvolání Krajský soud v Brně rozhodl dne 6. 12. 2018, pod č. j. 9 To 393/2018-518 tak, že původní rozsudek soudu I. stupně zrušil v neveřejném zasedání pro jeho nepřezkoumatelnost a uložil soudu doplnit dokazování výsledkem PhDr. Havlíkové, znalce MUDr. Zeleného a některých dalších důkazů. Teprve po roce, a to dne 5. 12. 2019 se konalo další hlavní líčení, u kterého byli obžalovaní opětovně vyzváni k tomu, zda chtějí ve věci vypovídat, ale všichni využili svého práva a nevypovídali, a proto bylo přistoupeno k výsledku soudního znalce MUDr. Michala Zeleného. Tento znalec především stvrdil závěry svého znaleckého posudku, který je v písemné podobě součástí spisu. Z jeho výsledku lze učinit jediný jednoznačný závěr, a to, že nebyla při prohlídce těla poškozené zjištěna žádná poranění, ani žádné jiné stopy, které by odpovídaly popisu údajného znásilnění ze strany poškozené, pokud byly zjištěny některé drobné oděrky či podlitina, nejednalo se o nic, co by svědčilo o jakémkoli násilí, ať již na kožním krytu těla poškozené, tak ani uvnitř genitálií. Tento znalec v zásadě vyloučil, že by poškozená byla znásilněná, a to dokonce vícero osobami a ke všem dotazům, které mu byly položeny, se vyjádřil dle názoru obhajoby podrobně, přesvědčivě a jeho závěry odpovídají objektivním důkazům a zároveň podporují i tvrzení obžalovaných o tom, jak ve skutečnosti události mezi nimi a poškozenou proběhly. U této hlavního líčení byla vyslechnuta znalkyně PhDr. Štěpánka Havlíková, psychologka a byla dotázána k psychickému stavu poškozené, k jejím osobnostním rysům, k věrohodnosti a také k diagnostikované údajné posttraumatické stresové poruše, která byla údajně zjištěna během pobytu poškozené na psychiatrickém oddělení. Z výsledku této znalkyně vyplynulo, že poškozená měla obecné sklony k depresivnímu ladění, vyjádřila se také k závěrům MUDr. Hartové o diagnostikované posttraumatické stresové poruše, kdy znalkyně uvedla, že byt' se snažila zjistit, jak došlo k této diagnóze, nepodařilo se jí to. Pokud vyšetřovala poškozenou ona, nezaznamenala u ní až takové trauma, které by mělo mít intenzitu posttraumatické stresové poruchy. Stvrdila závěry o tom, že poškozená je schopna kognitivní funkci vnímat a tuto reprodukovat, nicméně obecně je u ní věrohodnost snížena. Závěry o nevěrohodnosti poškozené se ostatně projevíly i v průběhu tohoto řízení a objektivně byly konstatovány soudem i tímto odvoláním napadeném rozsudku, kdy rozpory ve výpovědích poškozené tak, jak je učiněna v průběhu doby, jsou v některých ohledech výrazné, rozpory jsou pak i s dalšími důkazy, které vylučují skutkovou verzi poškozené. V zásadě lze odkázat na odstavce 32., 37. až 42. a 55.

rozsudku. Soud následně ustanovil k vypracování znaleckého posudku znalkyni MUDr. Zuzanu Švehlákovou, která měla za úkol zjistit, zda lze u poškozené objektivizovat posttraumatickou stresovou poruchu, a to jako důsledek předchozího jednání obžalovaných. Tato znalkyně zpracovala písemný znalecký posudek č. 1332/2020 ze dne 5. 12. 2020. Tento posudek zpracovala na základě podkladů, které obdržela od soudu I. stupně, a to podkladů konkrétně uvedených na straně 2 až 3 znaleckého posudku, dále pak ze zdravotnické dokumentace poškozené z psychiatrického oddělení Nemocnice Znojmo, jak je konkretizováno na straně 4 až 6 znaleckého posudku, a dále provedla s poškozenou psychiatrické vyšetření ve formě řízeného rozhovoru, jehož výpis je na straně 7 až 10 znaleckého posudku. Provedeno bylo ještě psychologické vyšetření, a to formou několika testů a dotazníku, zřejmě pak i pohovorem (explorace) mezi psychologem a poškozenou. Závěrem znaleckého posudku je to, že z dostupné zdravotnické dokumentace plyne jednoznačně, že posuzovaná trpěla posttraumatickou stresovou poruchou způsobenou předchozími jednáními obžalovaných, přičemž jsou dosud patrné některé symptomy odeznělé posttraumatické stresové poruchy. Znalkyně byla následně předvolána k dalšímu hlavnímu líčení, které se konalo dne 12. 3. 2021, ke kterému se však tato znalkyně bez omluvy nedostavila a konání tohoto hlavního líčení zmařila. Dostavila se tedy k následně nařízenému dalšímu hlavnímu líčení, které se konalo dne 26. 3. 2021, kde závěry svého znaleckého posudku stvrdila a setrvala na nich i v rámci odpovědi na následně kladené dotazy. Z výpovědi znalkyně vyplynulo, že do dnešního dne není zřejmé, kdo konkrétně posttraumatickou stresovou poruchu u poškozené během pobytu v nemocnici diagnostikoval a na základě čeho přesně se tak stalo (diagnóza byla stanovena 15. 3. 2016), přičemž z předchozího dokazování je zřejmé, že to nebyla MUDr. Hartová, neboť ta vůbec s poškozenou osobně do styku nepřišla. Popsané příznaky ze zdravotnické dokumentace jsou, že poškozená byla plačtivá, neklidná, depresivní, labilnější, afektivita, obavné myšlení, flashbacky, poruchy spánku. Znalkyně učinila vlastní znalecký závěr o existenci posttraumatické stresové poruchy na základě toho, že tato diagnóza byla uvedena ve zdravotnické dokumentaci, je zřejmé, že ani znalkyně nezjistila, kdo konkrétně tuto diagnózu stanovil, s nikým konkrétně nehovořila a tento její závěr proto z pohledu obhajoby je v podstatě jen reprodukcí záznamu ve zdravotnické dokumentaci, jehož správnost ale nelze zpětně jakkoli verifikovat a lze pouze předpokládat, že by měl být takový záznam správný. Znalkyně však neučinila nic pro to, aby si zajistila vícero podkladů pro verifikaci takovéto diagnózy. Ze znaleckého posudku, resp. ze zdravotnické dokumentace vyplývá, že ačkoli psychické problémy u poškozené měly být poměrně intenzivní, tato je prakticky žádným způsobem neřešila po dobu jednoho roku od propuštění z nemocnice a i následně jen nárazově vždy po zpravidla vícero měsících. Znalkyně to přičítá povaze poškozené a její snaze o léčbu bylinkami a podobně, jak tvrdila poškozená. Existenci posttraumatické stresové poruchy z vlastního vyšetření znalkyně dovozuje především z řízeného rozhovoru s poškozenou. Jinými slovy, veškeré informace o tom, že poškozená skutečně trpěla posttraumatickou stresovou poruchou a měla problémy psychického rázu, které by odpovídaly projevům posttraumatické stresové poruchy, vychází výlučně z tvrzení poškozené, která byla reprodukována buď ošetřujícím lékařům, nebo následně znalcům, kteří v této věci zpracovávali znalecké posudky, samozřejmě i sdělení reprodukováné přímo znalkyní MUDr. Švehlákovou. Přitom v pohovoru poškozené se znalkyní se objevují zjevné nepravdy, například na straně 9 je uvedeno, že v sexuálním životě se znásilnění odrazilo negativně v tom, že první rok na sebe nenechala přítele ani sáhnout, a až poté se to uklidnilo a vede nyní normální sexuální život. To je však v příkrém rozporu s tím, že poškozená se vrátila nedlouho po ukončení pobytu v nemocnici k aktivnímu provozování prostituce. Je s podivem, že by byla schopna provozovat prostituci a zároveň by nebyla schopna mít sex s přítelem. Dalším podstatným zjištěním, které vyplynulo z výslechu znalkyně, je to, že tato znalkyně neměla k dispozici kompletní spisový materiál a evidentně neměla možnost hodnotit všechny relevantní podklady a zejména pak zásadní změny, které ohledně předmětného skutku s postupem doby tvrdila sama poškozená v jednotlivých fázích trestního řízení, ale fázích jeho zahájení. Znalecký posudek, který byl zpracován na základě nedostatečných informací, v podstatě reprodukuje závěry ze zdravotnické

dokumentace, o kterých se doposud neví, jak a kdo je učinil, zda byly správné či nikoli a především do jaké míry mohla poškozená své problémy zveličovat ať již z hlediska jejich intenzity, tak časového rozmezí, a to zejména s ohledem na to, že evidentně zveličovala a měnila skutkové verze, pokud jde o samotné jednání popsané v obžalobě a v napadeném rozsudku. Znalce MUDr. Švehlákova evidentně nebyla schopna připustit tyto nedostatky a na svých závěrech setrvala bez ohledu na takto vzniklé pochybnosti. Její posudek hodnotí obhajoba jako nekvalitní a neprofesionální. Tento znalecký posudek nemůže být podkladem pro závěr o vině obžalovaných tak, jak to nakonec soud I. stupně učinil. Soud I. stupně totiž své závěry o vině obžalovaných postavil především na tom, že u poškozené byla spolehlivě zjištěna posttraumatická stresová porucha a že tato vznikla v důsledku jednání obžalovaných. Pokud byl spolehlivě zjištěn tento následek, lze z toho spolehlivě dovodit i to, že došlo ke znásilnění, protože jinak by takový následek nastat nemohl. Soud odmítl i úvahy o tom, že by psychické problémy mohly mít částečný původ již v dřívější době, kdy poškozená vedla značně problematický život, že by mohly mít původ i v obžalovanými přiznávaném konfliktu ráno v chatce (urážky, pohanění a facka, výsměch vůči poškozené), případně i v obavách, jak na zálet poškozené bude reagovat její přítel. Soud rovněž podává nelogické vysvětlení toho, proč by se poškozená vracela do chatky poté, co z ní volně odešla, kde se byla vymocit (potvrzuje svědek H.), když předtím v této chatce byla znásilněna a nepochybně by normální reakcí bylo to, že odtud raději rychle odejde pryč. Soud to přičítá zmatenosti a přetrvávajícímu vlivu alkoholu a marihuany u poškozené v té době. Na druhé straně však soud ovlivnění návykovými látkami u poškozené neakceptuje, pokud by v důsledku toho měla poškozená mylnou představu o tom, k čemu vlastně v chatce došlo. I přes zjevnou nevěrohodnost poškozené, kterou sám soud zjišťuje, dospěl soud k nesprávnému závěru, že ke znásilnění poškozené došlo, byť tento mechanismus je vylučován i stopami na těle obžalovaného K. a závěry znalce MUDr. Zeleného a opětovně dospívá i k nesprávnému závěru naplnění subjektivní stránky předmětného trestného činu ve formě úmyslu. Soud I. stupně při konání hlavního líčení dne 5. 12. 2019, 12. 3. 2011 a 26. 3. 2011 postupoval v rozporu s ustanovením § 219 odst. 3 věta první a zejména věta druhá trestního řádu, neboť přesto, že od konání předchozích hlavních líčení uplynulo víc než jeden rok, a to dokonce opakovaně, nebyl podrobně zopakován průběh předchozího řízení, a nebyl ani přečten podstatný obsah protokolů o hlavních líčeních. Z těchto důvodů obžalovaný navrhl, aby napadený rozsudek byl odvolacím soudem zrušen dle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c), d) a f) trestního řádu. S ohledem na skutečnost, že obžalovaný nesouhlasí s tím, že by se vůči poškozené dopustil úmyslného trestného činu, navrhl, aby byl obžaloby zproštěn dle ustanovení § 226 písm. a), případně písm. b) trestního řádu. S ohledem na shora uvedené jsou implicitně nesprávné i další výroky napadeného rozsudku týkající se ukládaných trestů a povinností včetně povinnosti nahradit poškozené nemajetkovou újmu v penězích, ohledně nich necht' je rovněž rozhodnuto v intencích tohoto odolání.

5. Obžalovaný F.K. podal své odvolání do všech výroků napadeného rozsudku, které odůvodnil tím, že je přesvědčen, že při rozhodování a učinění závěru o vině a v této návaznosti též co druhu i výše trestu dospěl soud I. stupně dle obžalovaného na základě provedeného dokazování k nesprávným skutkovým závěrům. Soud I. stupně se nevypořádal s rozpory mezi jednotlivými důkazy, zejména rozpory v závěrech jednotlivých znaleckých posudků co do možnosti příčin vzniku posttraumatické stresové poruchy poškozené, ani co do nevěrohodnosti osoby poškozené. Skutečnost, že soudní znalkyně MUDr. Švehlákova nepracovala při zpracování svého znaleckého posudku s kompletní spisovou dokumentací, zejména se znaleckým posudkem MUDr. Zeleného, jenž vyloučil, že by na těle poškozené našel jakékoli známky svědčící o znásilnění, je natolik podstatná, že to může znamenat nesprávnost závěrů znaleckého posudku MUDr. Švehlákové. Soudní znalkyně MUDr. Švehlákova se dále nevypořádala s celou řadou podstatných okolností tohoto případu, zejména s nevěrohodností poškozené, kdy soudní znalkyně zcela opomenula závěry psychologičky MUDr. Havlíkové, která poškozenou určila jako osobu se sníženou věrohodností. Obžalovaný se domnívá, že nebylo nade vše pochybnost prokázáno, že se daný skutek stal tak, jak je uváděno v obžalobě, resp. tvrzení poškozené o tom, jak mělo ke znásilnění

dojít, byla v tomto směru zcela vyvrácena již v rámci soudního řízení. Pokud soud I. stupně vinu obžalovaných staví pouze a jediné na závěrech znaleckého posudku MUDr. Švehlákové, pak je nutné vzít v úvahu, že tento znalecký posudek nevychází z kompletní spisové dokumentace, jeho závěry nereflektují všechny významné okolnosti tohoto případu a soudní znalkyně při jeho vypracování opomněla podstatné okolnosti a důkazy včetně znaleckého posudku z oboru lékařství, i závěry psychologičky MUDr. Havlíkové co do osobnosti poškozené. V neposlední řadě na straně obžalovaného zcela absentuje subjektivní stránka trestného činu, a to odpovídající forma zavinění. Z těchto důvodů obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného zprostil obžaloby. V doplnění odůvodnění odvolání obžalovaný F. K. uvedl, že namítá vady řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí ve věci samé, neboť nebyly splněny povinnosti provést úkony a doplnění, jejichž provedení odvolací soud nařídil dle usnesení Krajského soudu v Brně, č. j. 9 To 393/2018-518. Dle obžalovaného je řízení postiženo vadou, kdy nebyl zopakován dosavadní průběh řízení, kdy mezi jednotlivými termíny hlavního líčení existoval významný časový prostor. Obžalovaný namítá nesprávnost skutkových zjištění, kdy na základě takto nesprávného skutkového zjištění dospěl soud I. stupně k nesprávnému právnímu závěru. Obžalovaný napadá nesprávný znalecký posudek MUDr. Švehlákové, který byl vypracován na základě omezených podkladů, které byly znalkyni předloženy, znalkyně se nedostatečně vypořádala se zadáním znaleckého posudku, své závěry znaleckého posudku u hlavního líčení dostatečně nezdůvodnila a neobhájila. Obžalovaný poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 7. 2013 sp. zn. I. ÚS 4457/12, který shrnuje, že znalecký posudek je nutno hodnotit stejně pečlivě jako každý jiný důkaz. Ani on a priori nepoužívá větší důkazní síly a musí být podrobován všestranné prověrce, nejen právní korektnosti, ale i věcné správnosti. Hodnotit je třeba celý proces utváření, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce věrohodnosti teoretických východisek, jimiž znalec zdůvodňuje své závěry, spolehlivost metod použitých znalcem a způsob vyvozování závěrů znalce. Ponechávat bez povšimnutí věcnou správnost znaleckého posudku a slepě důvěřovat závěrům znalce by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem podle vnitřního přesvědčení, privilegovat znalecký důkaz a přenášet zodpovědnost za skutkovou správnost soudního rozhodnutí na znalce. Takový postup nelze z ústavně právních hledisek akceptovat. Pakliže soudní znalkyně při zpracování znaleckého posudku vychází pouze z výpovědi poškozené, aniž by se znalkyně vypořádala s rozpornými tvrzeními poškozené v rámci celého trestního řízení, aniž by se znalkyně vypořádala s věrohodností poškozené, která byla konstatována jako snižená, a aniž by se znalkyně vypořádala se závěry soudního znalce MUDr. Zeleného o tom, že nebyly prokázány fyzické známky svědčící v znásilnění na těle poškozené, nemohla soudní znalkyně podat věcně správný a plnohodnotný posudek. Pokud jde o stranu 16, bod 46 napadeného rozsudku, zde jde o pouhé úvahy soudu, které nebyly v celém soudním řízení nijak prokázány. Závěry soudu I. stupně v bodě 47 nemají oporu v provedeném dokazování, neboť nebylo prokázáno, že by obviněný H. předstíral zamčení chatky, natož za účelem vzbudit v poškozené přesvědčení, že není úniku. Obžalovaný vyzdvihuje zjevné rozpory ve zjištěném skutkovém stavu, kdy poškozená při své výpovědi dne 8. 12. 2017 sama přiznala, že se v té době živila jako prostitutka, v rámci soudního řízení bylo dále prokázáno, že se touto profesí živila i po projednávání skutku, a to jak v ČR, tak v zahraničí. Pokud by bylo pravdou, že by poškozená trpěla posttraumatickou stresovou poruchou v důsledku znásilnění, nemohla by vykonávat tuto profesi, neboť dle závěrů soudní znalkyně jedním z příznaků posttraumatické stresové poruchy je vyhýbání se obdobným situacím, které připomínají danou událost. Co více může připomínat znásilnění, než-li provozování prostituce. Vznik posttraumatické stresové poruchy v důsledku jednání obviněných tak, jak je popsáno v obžalobě, nebylo nade vše pochybnost zjištěno, neb sama znalkyně vypověděla, že příčinou posttraumatické stresové poruchy by mohlo být i jiné než předmětné jednání, pokud by se jednalo o něco velmi podobného, v reminiscencích nato prožité – viz strana 18, bod 53 napadeného rozsudku. Zde opakovaně obhajoba poukazuje na následnou hádku mezi poškozenou a obviněným H., který poškozené pohaněl zjev a označil ji za „kurvu“. Soud I. stupně došel na základě provedeného dokazování

k závěru, že k telefonickému ohlášení spáchaného trestného činu Policii ČR poškozenou došlo v krajně emočním vypětí v důsledku předchozích událostí z chaty. Soud I. stupně však zcela subjektivně dovozuje, že se tak stalo jednáním obžalovaných tak, jak je popsáno v obžalobě. Soud I. stupně však pro tyto závěry nemá žádného podkladu. Když soud I. stupně nereflektoval skutečnost, že dle A.B. byla poškozená v době telefonátu pod vlivem THC i alkoholu a že důvodem emočního vypětí mohla být spíše hádka poškozené s obviněným H., která telefonátu de facto bezprostředně předcházela, než-li údajně znásilnění poškozené. Soud I. stupně dále pochybil, pakliže bagatelizoval rozpory mezi prvotním podáním vysvětlení poškozené ze dne 5. 3. 2021 a dalšími jejími výpověďmi. Dle obhajoby není zákonné zřejmé rozpory v jednotlivých výpovědích poškozené (poškozená nejdříve uváděla znásilnění čtyřmi osobami, dále její brutální fyzické napadení) odůvodnit pouhým emočním rozrušením, navíc za situace, kdy výpovědi poškozené jsou v rozporu se svědeckými výpověďmi nezaujatých svědků, např. svědek H., či se závěry znalce MUDr. Zeleného např. o tom, že stopy na těle poškozené nesvědčí o odporu poškozené a dále, že poškozená nemohla být držena výrazným násilím, jak poškozená uváděla, či vyvrácením tvrzení poškozené o tom, že kousance na těle obviněného K. byly kousance obranné, což soudní znalec zcela vyloučil. Soud na straně 15, bod 42 odůvodnění napadeného rozsudku sám konstatuje celkové nekonzistentní vyjádření poškozené v rámci celého soudního řízení, včetně konkrétních rozporů. Za tohoto stavu, kdy navíc existence posttraumatické stresové poruchy i závěry znaleckého posudku MUDr. Švehlákové vychází v převážné většině pouze z vyjádření a sdělení poškozené, je nutné zjistit, na kolik je osoba poškozené osobou věrohodnou. Dle obžalovaného nebyla naplněna skutková podstata daného zvláště závažného zločinu podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, a to především co do subjektivní stránky tohoto trestného činu. Z těchto důvodů obžalovaný F.K. navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného obžaloby zcela zprostil.

6. Obžalovaný B.K. podal odvolání do všech výroků napadeného rozsudku. Své odvolání obžalovaný odůvodnil tím, že namítá vady řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí ve věci spočívající v nesplnění povinnosti zakotvené v ustanovení § 264 odst. 1 trestního řádu provést úkony a doplnění, jejichž provedení odvolací soud nařídil (odst. 15 odůvodnění usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 To 393/2018-518). Obžalovaný dále namítá vady rozsudku pro nepřezkoumatelnost, nejasnost a neúplnost ve výroku o vině i náhradě škody podle podmínek ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu. Dále namítá nesprávnost skutkových zjištění, díky nimž soud I. stupně vyvodil nesprávné právní závěry o naplnění obligatorních náležitostí zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, zejména objektivní i subjektivní stránky trestného činu. S poukazem na uvedené skutečnosti obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a dle § 259 odst. 3 trestního řádu za použití § 226 písm. a) trestního řádu obžalovaného obžaloby zprostil, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je obžalovaný stíhán, popřípadě, aby podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
7. Poškozená N.B. prostřednictvím své zmocněnkyně JUDr. Anežky Slezákové podala vyjádření k odvolání obžalovaných. V tomto svém vyjádření uvedla, že je skutečností, že proti napadenému rozsudku se obžalovaní opětovně odvolali, přičemž poškozená je názoru, že rozsudek soudu I. stupně je vydán po právu, a že odůvodnění soudu je v souladu se skutečnostmi, které ten den v zahradní chatce nastaly a vyvrcholily. Pachatelé tohoto trestného činu zvolili pro svoji obhajobu formu druhotného obvinění poškozené a je zřejmé, že jejich snaha vytvářet fabulace a různými konstrukcemi zakrýt sexuální násilí pokračuje. Z důvodu „objasnění“ sexuálního života poškozené bylo v průběhu trestního řízení vyslechnuto nespočet svědků navrhnutých obžalovanými a hlavní líčení vyznívalo, jako by byla souzena poškozená, nikoliv pachatelé. Poškozená, která zažila tak traumatizující zážitek, a která přesto, že utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu zjištěnou psychiatrickými soudními znalci jak MUDr. Hartovou, tak MUDr. Švehlákovou, se zadostiučinění od obžalovaných nedočkala. MUDr. Hartová v průběhu trestního řízení před soudem popřela, že

by poškozená předstírala tuto poruchu a že příznaky u poškozené byly jasné. Nyní v odvolání obžalovaní zpochybňují i závěry odborníka a znalce MUDr. Švehlákové, v podstatě též s námitkou předstírání poruchy poškozenou. Zmocněnec zdůraznil, že jestliže obžalovaní považují poškozenou za osobu nízkého intelektu, pak jejich námitky předstírání posttraumatické stresové poruchy ze strany poškozené považuje za absurdní. Taktéž skutečnost, že poškozená po traumatizujícím zážitku pracovala v Rakousku v roce 2018, je zavádějící, neboť nebylo prokázáno, že by v Rakousku poškozená provozovala prostituci. Zavádějícím způsobem je tento fakt použit jako zjevná nepravda při výhradách či hodnocení znaleckého posudku MUDr. Švehlákové ze strany obžalovaného H.. Pokud se v psychologickém znaleckém posudku PhDr. Havlíkové uváděla nezralost poškozené, která byla v obecné rovině hodnocena jako snížená věrohodnost poškozené, nelze pak tuto sníženou věrohodnost poškozené použít tak, že poškozené nelze věřit znásilnění. Dále zmocněnkyně má za to, že závěry soudního znalce MUDr. Zeleného, že nebyly prokázány fyzické známky znásilnění poškozené, nemohou vyústit ve fakt, že nedošlo k jejímu znásilnění. Ke skutkovým skutečnostem, které v odvolání obžalovaní napadají s poukazem na rozpory ve výpovědi poškozené, zmocněnkyně uvedla, že je nutno vzít v úvahu, že poškozená vypovídala o traumatizující skutečnosti tak, jak se jí vzpomínky vybavovaly, a že vracet se k tomuto zážitku jí nejen činilo, ale stále činí potíže. Je však skutečností, že tito tři obžalovaní raději před soudem nevypovídali a snaží se nadále svoji nevinu stavět na sexuální hře, falešném obvinění, že poškozená zinscenovala myšlenku znásilnění, neboť byla pohaněna její osoba, nebo že za dobrovolný sex nezískala peníze, že došlo k negativnímu zlomu v jejím úsudku, a proto je falešně obvinila a sexuální život poškozené se snaží využít ve prospěch své nevinu. Soud I. stupně řádně vyhodnotil, že sexuální život poškozené nesouvisí s otrěsným zážitkem, který poškozená dne 5. 3. 2016 zažila s „přáteli“ a který měl na její život mimořádný dopad. Ke znásilnění poškozené došlo v okruhu známých a lze tedy dovodit, že právě obžalovaný H., který měl již v minulosti před touto událostí s poškozenou sexuální vztah, mohl právě své jednání 5. 3. 2016 považovat za určitou oprávněnost v sexu s poškozenou a k tomu vyzíval i další obžalované (viz výpověď poškozené „pojd'te taky, bude sranda“). Dále je prokázáno, že nesouhlas poškozené se sexem bral H. jen „za cavyky“. Poškozená při výpovědích uvedla, že když v zahradní chatce uvedeného dne zjistila, že obžalovaní – její známí – se k ní začali nevybíravě chovat, věřila, že chata je zamčená a následně ve stavu fyzickém – nedostatek spánku, popíjení alkoholu v chatce, nebylo v jejích silách či možnostech reagovat více aktivněji, když byla vydána třem opilým a snad i zfetovaným útočníkům, byla de facto bezbranná. A tak vyhodnotila vzniklý stav, že více aktivnější odpor vůči jejich jednání, než činila, je marný a nebezpečný. Když odešla močit z chaty, byla jednak nahá, bezprostředně po strašném zážitku a nebyla schopna uvažovat racionálně. V jakém stavu byla při odchodu z chaty, dosvědčila svědkyně A.J.. Je jen pochopitelné, že za stavu emočního vypětí z událostí a příchodu svědka P.S. do chaty pak v prvotním vysvětlení hovořila o čtyřech osobách. Zmocněnkyně poškozené poukázala na výpověď poškozené z 8. 12. 2017 „přála jsem si, ať už jsem doma, ať už je konec“, měla též strach o své zdraví, „ať to už je za mnou“, je též možné, že vyčerpáním omdlela. Za tohoto stavu můžeme mít za to, že mohlo dojít k tzv. viktimizaci obětí, kdy se oběť jakoby ztotožní s jednáním pachatele. Při vzetí této možnosti do úvahy při hodnocení, zda došlo ke znásilnění poškozené, to v žádném případě neospravedlňuje a neomlouvá pachatele v jejich sexuálním násilí. Zmocněnkyně dále poukázala i na již uvedená fakta, kdy z výpovědi jednotlivých obviněných v přípravném trestním řízení lze mít i za to, že znásilnění bylo předem promyšleno a poškozená byla vybrána jako vhodná oběť, když už v LaRutice obžalovaný H. vtípkoval o sexu ve skupině. Poškozená byla dne 5. 3. 2016 v zahradní chatce v Příměticích znásilněna třemi obžalovanými a na tomto názoru setrvává. Zpochybňovat její úsudek o dobrovolnosti k sexu je zcela liché. Dobrovolnost k sexu a přinucenost k sexu násilím, či výhrůzkou nelze zaměnit. Jestliže obžalovaní fabulují, že se jim mstí za pohanění vzhledu atd. s odkazem, že tak ženy reagují, lze argumentovat, že každá žena pozná, že ji znásilnili. I kdyby poškozená byla prostitutka, má stejná práva v oblasti osobní integrity, lidské důstojnosti a svobody v pohlavním životě a má právo vždy v sexuální oblasti říci ne a každý muž toto musí respektovat.

To se bohužel 5. 3. 2016 ze strany tří obžalovaných nestalo. Obžalovaní nenašli sílu přiznat se k činu, nejenže se nedokázali poškozené omluvit za jednání, za vzniklé příkoří a následně vyvolanou posttraumatickou stresovou poruchu, ale pokračováním řízení ji opětovně vystavují dalšímu psychickému tlaku, který trvá již pět let. Poškozená jako oběť tohoto trestného činu prokázala velkou morální sílu, když daný skutek dokázala ohlásit na policii a projít všemi dalšími nepřijemnými skutečnostmi vyplývajícími ze znásilnění a jeho dokazování.

8. Krajský soud v Brně jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykaných vad. Obžalovaní P.H., F.K. a B.K. podali odvolání do všech výroků napadeného rozsudku, takže přezkumná činnost odvolacího soudu nebyla nikterak omezena. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.
9. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Nebyl proto shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Nalézací soud doplnil dokazování v souladu s pokyny, které mu udělal odvolací soud ve svém usnesení ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 To 393/2018-518, logickým způsobem zdůvodnil, proč nebylo doplněno dokazování o opatření ubytovacích knih nočního podniku ve Vrbovci a je zřejmé, že nalézací soud měl dostatek důkazů pro své rozhodnutí v této trestní věci.
10. Dle názoru odvolacího soudu nalézací soud neporušil ustanovení § 219 odst. 3 trestního řádu, neboť v tomto případě se nejednalo o pokračování v odročeném hlavním líčení. Z obsahu spisu vyplývá, že zrušovací usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 To 393/2018-518, bylo Okresnímu soudu ve Znojmě doručeno dne 10. 1. 2019, první hlavní líčení po zrušení prvního rozsudku v této trestní věci bylo nařízeno na den 31. 10. 2019, přičemž toto hlavní líčení k žádosti obhájce Mgr. Tomáše Čermáka bylo odročeno na pozdější termín, a to na den 5. 12. 2019, kdy dle protokolu o hlavním líčení předseda senátu nalézacího soudu zopakoval dosavadní průběh jednání, a to zejména rozsudek na č. l. 470 a usnesení Krajského soudu v Brně na č. l. 518. Byly tedy splněny zákonné podmínky pro pokračování v hlavním líčení v této trestní věci a nedošlo k porušení citovaného ustanovení trestního řádu.
11. Soud I. stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn správně, tj. bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Skutková zjištění odpovídají výsledkům provedeního dokazování a jsou úplná a správná, takže ani odvolací soud neshledal důvody pro doplnění skutkových zjištění. Pokud obžalovaní navrhovali doplnění dokazování v této trestní věci, pak odvolací soud k takovému postupu, neshledal jakýkoliv důvod, proto návrhy na doplnění dokazování v této věci zamítl.
12. Soud I. stupně skutkové a právní závěry týkající se výroku o vině u všech obžalovaných přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil. S uplatněnými námitkami obžalovaných se soud I. stupně již vypořádal ve svém rozhodnutí, a proto odvolací soud odkazuje na podrobnou a přiléhavou argumentaci soudu prvního stupně obsaženou v odpovídajících částech odůvodnění napadeného rozsudku, ke kterým neměl žádné výhrady a naopak se s ní plně ztotožnil a pro stručnost na ni odkazuje.
13. Obžalovaní P.H., F.K. a B.K. byli z trestné činnosti uvedené ve výroku napadeného rozsudku usvědčení svědeckou výpovědí poškozené N.B. a dalšími důkazy citovanými v odůvodnění napadeného rozsudku. Nad rámec argumentace soudu prvního stupně odvolací soud dodává, že obžalovaný P.H. při svém výslechu jako obviněný v přípravném řízení v přítomnosti svého obhájce doznal, že poškozená „dělala cavyky“, z čehož vyplývá, že poškozená N.B. nesouhlasila se sexem, že je pravdivá její výpověď spočívající v tom, že o tomto nesouhlasu informovala jak

obžalovaného P.H., tak obžalované F.K. a B.K., takže obžalování o tomto jejím nesouhlasu s intimním stykem objektivně věděli. Je tedy dána subjektivní stránka jednání všech obžalovaných, přičemž je zřejmé, že soud prvního stupně zhodnotil důkazy citované v odůvodnění napadeného rozsudku správně. Z provedených důkazů je zřejmé, že poškozená N.B. utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu v důsledku jednání obžalovaných, že mechanismus vzniku povrchových zranění poškozené odpovídá výpovědi poškozené N. B., když tato zranění poškozené mohla být způsobena obžalovanými při znásilnění poškozené. Je evidentní, že jde o poranění, která mohla vzniknout prakticky kdykoliv během šetřené události různými mechanismy, avšak tato skutečnost nesvědčí pro nepravdivost výpovědi poškozené N.B.. Dle znalkyně z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie – klinické psychologie PhDr. Štěpánky Havlíkové, která vypracovala v dané věci znalecký posudek na poškozenou N.B., je poškozená vzhledem ke kognitivním schopnostem hodnocena jako věrohodná, věrohodnost vzhledem k nezralosti a akcentovaným rysům je snížena, nicméně u poškozené N.B. nebyly shledány sklony k výraznému lhaní či konfabulaci. Dle svědkyně MUDr. Petry Hartové, primářky psychiatrického oddělení Znojemské nemocnice, ošetřující ambulantní lékařky poškozené N. B., poškozená byla hospitalizována na psychiatrickém oddělení od 8. 3. 2016 do 4. 4. 2016, byla přijata s diagnózou reakce na stres, propuštěna s diagnózou posttraumatická stresová porucha a je dále tato poškozená stále vedena s diagnózou posttraumatická stresová porucha. Dle této svědkyně se u poškozené N.B. již nedělaly testy, protože u ní příznaky byly jasné. Bylo tedy objektivně prokázáno, že poškozená N. B. v důsledku jednání obžalovaných utrpěla diagnostikovanou posttraumatickou stresovou poruchu. Pokud za této situace znalkyně MUDr. Zuzana Švehláková, znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie dospěla k závěru, že poškozená N.B. v důsledku jednání obžalovaných objektivně utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu, pak takovýto postup nevzbuzuje důvodné pochybnosti. Je nezadatelným právem soudu I. stupně hodnotit provedené důkazy a pokud při hodnocení důkazů dodrží logický postup a pochybnosti nemají oporu v provedeném dokazování, jak to bylo v tomto případě, nemůže odvolací soud považovat na soudu I. stupně, aby změnil názor na posouzení viny. Nálezací soud se rovněž logicky vypořádal s objektivně zjištěnou skutečností, že vzhledem k absenci jiného vysvětlení kousanců na těle obžalovaného F.K. lze mít za to, že tyto způsobila poškozená, kdy se nejvíce jiný mechanismus vzniku poranění, než který uváděl obžalovaný K., tj. v situaci, kdy byl K. pod poškozenou takže nešlo o oboustrannou reakci poškozené, a to nikoliv obrannou reakcí. I dle názoru odvolacího soudu toto nevyvrací, že k vynucení sexu nedošlo, a že tato skutečnost poukazuje na to, že zapojení poškozené N.B. do pohlavního styku mohlo být po určitou dobu i aktivní. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že provedené důkazy je nutné hodnotit komplexně a nelze jednotlivé důkazy vytrhovat ze souvislostí. Z těchto důvodů odvolací soud potvrdil výrok o vině obžalovaných jednáním uvedeným ve výroku napadeného rozsudku jako správný, přičemž pochybení odvolací neshledal ani v právní kvalifikaci jednání obžalovaných.

14. Povinností odvolacího soudu bylo rovněž přezkoumat výrok o trestu, který byl obžalovaným uložen za posuzovanou trestnou činnost. Je nutné konstatovat, že nálezací soud náležitým způsobem vyhodnotil všechny rozhodné skutečnosti majíc vliv při ukládání trestu, neboť správně vycházel z ustanovení §§ 37-39 trestního zákoníku a § 43 odst. 2 trestního zákoníku. Nálezací soud hodnotil osobu obžalovaných, jejich soudní minulost, jejich poměry, stupeň narušenosti, možnosti nápravy, okolnosti polehčující, jakož i okolnosti přitěžující. V případě obžalovaného P.H. nálezací soud správně upustil od uložení souhrnného trestu podle § 44 trestního zákoníku obžalovanému H., a to vzhledem k jeho odsouzení rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019, č. j. 50 T 7/2018-603, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 11. 2019, č. j. 5 To 39/2019-707, kterým byl obžalovanému P.H. uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání osmi let, v jehož výkonu se obžalovaný nyní nachází. Tento trest je nutné považovat za dostatečný. Obžalování byli ohroženi uložením trestu odnětí svobody v rámci trestní sazby od dvou do deseti let, obžalovanému F.K. byl uložen trest odnětí svobody na spodní hranici trestní sazby, tj. v délce 2,5 roku, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu

v trvání tří let a rovněž mu byla uložena přiměřená povinnost spočívající v tom, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu a nemajetkovou újmu způsobenou trestnou činností. Tento trest dle názoru odvolacího soudu odpovídá všem zásadám pro ukládání trestů i zásadám individuální a generální prevence. Rovněž u obžalovaného B.K. se nalézací soud správně vypořádal s otázkou souběhu trestné činnosti tohoto obžalovaného, pokud obžalovanému uložil souhrnný trest. Obžalovanému K. byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v délce tří roků, tj. při spodní hranici trestní sazby, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na přiměřenou delší zkušební dobu v trvání čtyř let a rovněž mu byla uložena zákonná přiměřená povinnost spočívající v tom, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu a nemajetkovou újmu způsobenou trestnou činností. Správně v souladu s ustanovením § 43 odst. 2 trestního zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 22. 4. 2016, č. j. 3 T 185/2015-152, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

15. Při přezkoumání výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy odvolací soud zjistil, že správně byla všem obžalovaným podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložena povinnost společně a nerozdílně nahradit poškozené N.B. nemajetkovou újmu ve výši 50.000 Kč, což je částka, která dle názoru odvolacího soudu zcela odpovídá nemajetkové újmě, která této poškozené byla způsobena posuzovanou trestnou činností. Poškozená N.B. byla správně ve zbytku svého nároku na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť výše škody na oblečení poškozené prokázána nebyla a dokazování v tomto směru by podstatně protáhlo toto trestní řízení a přesáhlo by jeho potřeby.
16. Z těchto důvodů odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání obžalovaných P.H., F.K. a B.K. nejsou důvodná, a proto byla podle § 256 trestního řádu zamítnuta.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu),
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,

- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 30. 9. 2021

JUDr. Miroslav Novák v.r.
předseda senátu